

На спомин Котляревського

Михайло Старицький

Сто років, сто літ потонули у млі,
Як голос твій знявся на рідній землі.

В ту добу все нишло, могильні хрести
Жалобою неньку вкривали;
Як з дуба рве буря пожовклі листи,
Так дух наш народний вривали:
І брязкав у путах зганеблений труд,
І гинув у рабстві наш люд!

Розпуджено гвалтом недолі орлів,
Що люд од напасників крили;
Сплюндровано славне гніздо вояків,
Розкопано навіть могили –
І скрізь, де українське серце жило,
Повіяло смерті крило.

Але на сконанні козак-січовик
Поклав на могилі бандуру,
Порадницю тиху, з якою він звик
Ділить свою 'думу понуру...
А вітер степовий побіг по струні,
Й озвалися згуки сумні.

Поніс буйний вітер до мазанок-хат,
До латаних стріх з очерету,
А звідтіль долинув до панських палат
Та й влучив у серце поета:
Озвалось співоче на пісню свою,
Як пташка до пташки в гаю!..

Хвала тобі й слава во віки віків,
Ратаю родинного слова!
І борвій гвалтовний його не згасив,
Ширіє укохана мова,
Бо з серця до серця голосить, луна
Свята, невмируща струна!

Повстав ратай слова, наш славний співець,
Дав струни нові тій бандурі, -
І пісня по краю з кінця у кінець
Знялась серед посвисту бурі,
Збудила другі голоси, і гуртом
Зложився величний псалом.

Як сонце у надрах і моря, й землі
Пробуджує твори живущі,
Так ріднее слово у рідній землі
Викликує сили немрущі;
Скриляє воно і єднає братів -
І падають скови рабів.

Хвала й вам, братове, що світич ясний
У серці сховали в негоду:
Горить він за неньку, за люд мовчазний,
За спільну освіту й свободу...
Вперед же, юнаки! Угору наш стяг,
Де правда - там сяйво звитяг!